

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြေပန်း

သက်တံရောင်စဉ်အချစ်များဖြင့်

အခန်း(၁)

အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းနေပြီထင်တယ်....

မေမေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါလိမ့်..."

လူမှုရေးအတွက် အားနာမှုကြောင့်လား... ဒါမှ မဟုတ်... ဘွဲ့ရိုးရိုး
နောက်က အမြီးရှည်ရှည်နဲ့ ထပ်ဆင့်ဘွဲ့တစ်ခုအတွက်ကြောင့်ပေးလား
...

ဒါမှ မဟုတ် ငွေကြောင့်လား...."

တစ်မိပေါက်အရင်းအချာ ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်လျက်သားနဲ့ ဘာလို့
များ ခွဲခြားချင်တာလည်း ...

ချိန်ခွင်လျှာကတော့ တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်ပြီး ကိုကိုဦးအပေါ်မှာ
အလေးသာနေတာကိုတော့ မငြင်းပါဘူး...

ငွေဂုဏ် ဘွဲ့ဂုဏ် ကိုကိုဦးမှာ အစစသာနေတယ်နော်...

ဒါပေမဲ့ ကိုထူးမှာ တော့ အဲဒါတွေ မရှိဘူး....

ကိုထူးမှာ အပေါ်ယံမှုန်းခြယ်မှု ဘာမှ မရှိဘူး...

ကိုထူးမှာ ဖုံးကွယ်ထားမှုတွေရဲ့ အောက်မှာ လှပတဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ ဖ

နံတီးယူလို့ မရတဲ့ အရာတွေ ရှိနေတာမို့ မေမေ ဘာလို့ မမြင်ရတာလဲ...

ဖေဖေ... ဖေဖေရော...

အိမ်မှာ နေနေတဲ့ မေမေတောင် မမြင်တာ အလုပ်သိပ်များ လွန်းတဲ့ ဖေဖေက မြင်ပျံ့မလား... မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်အိမ်လုံး အိမ်သားသုံးယောက်ရှိတာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဆန့် ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတာ မဲအရေအတွက် ခွဲရင်တော့ မိမိရှုံးပြီပဲ...

"ခရီးရောက်မဆိုက် မပြောချင်ပေမဲ့ ပြောလိုက်ရပြီ၊ ညည်းအဖေနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦး..."

ဖိနပ်ချွတ်နေစဉ် မိခင်၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲထိတ်သွားသည် ။ ဖေ ဖေ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့ ။

မေမေ့ရဲ့ မကြည်မသာမျက်နှာကြောင့် အိမ်မှာ နေရသည် မှာ ကျဉ်း ကျပ်နေသဖြင့် အလုပ်အကြောင်းပြကာ အပြင်ထွက်နေလိုက်သည် ။

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကာ သတင်းစာဖတ်နေသော ဖေဖေက သူမအား မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"သမီး ပြန် လာပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ထိုင်ဦးလေ"

နီးစပ်ရာဆိုဖာပေါ်မှာ အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ မီးနင်းပွဲကနေကြသည် ။

ပူကလည်း ပူ... တသိမ့်သိမ့်နဲ့ သူကလည်း သူနဲ့ ...

လူကိုယ်ကတော့ မလှုပ်ရှားရဲ...

စီရင်ချက်ကို နာခံနေမည့်တရားခံလို ဆောင်းရာသီမှာ ချွေးများ ပင်စို့ထွက် လာလေပြီ...

‘သမီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်သလဲ’

ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သိပြီးသားကိစ္စကို ထပ်မေးနေတာကို မပြောချင်တော့။ ပြောလျှင် မေမေက ထကြမ်းနေတော့မည်။

"အဲဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဖေဖေ"

တုန်ယင်သောအသံကို ထိန်းရင်းက ဖေဖေ ကြားရုံသာ ပြောလိုက်သည် ။

ဖေဖေထံမှ "ဟင်း"ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အဝေးသို့ငေးမောကြည့်ရှုရင်းက တိုးညှင်းသောလေသံနှင့်...

"မပြင်တော့ဘူးလား"

တောင်းပန်သလိုလို မေတ္တာရပ်ခံသလိုလိုနှင့် ဒေါသသံမပါဘဲ နူးညံ့လွန်းလှသည် ။

"ဟင်း..."

မေမေထံမှ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အံကြိတ်ရင်းက သွားကြားထဲမှ လေသံဆောင့်ထွက်လာ၏။

ဖေဖေ၏ အသံ ပျော့နေသည် ကို မကြိုက်၍ အားမလို အားမရ ဖြစ်

နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မကြည့်တော့ဘူးဟု စိတ်တင်းထားပါလျက်နှင့် မျက်လုံးများက
စွေကြည့်မိ၏။

စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရသော မေမေ့မျက်နှာသည် နီရဲတင်းမာနေ
ဆဲ ဖေဖေသောက်လေ့ရှိသော စီးကရက်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ယူ
သောက်နေသည် မသိ။ လက်ကြားညှပ်၍ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထ
အောင် ဖွာရှိုက်နေသော မေမေ့လက်များက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ
သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေ့ကိုသာ မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို
မသိမသာခါယမ်းပြလိုက်မိသည်။ ။ ခေါင်းအယမ်းတွင် မျက်ရည်လေးနှစ်
ပွင့် လွင့်ကြွေသွားလျက်-

"တံဒဂအတွင်းဆုံးဖြတ်တာ အမှားတွေ့နိုင်တယ် သမီး၊ ခေါင်းအေး
အေးထားပြီး စဉ်းစားကြပေါ့ကွယ်"

ဖေဖေ နှာစေးနေလေပြီ။

သားအမိနှစ်ယောက်ကြားမှာ မယုတ်မလွန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးလို
က်၏။

"စဉ်းစားကြ"ဟု ဆို၍ မိမိကိုရော မေမေ့ကိုပါ စဉ်းစားခိုင်းခြင်းဖြစ်
သည်။ ။

သို့သော်... မိမိအတွက်တော့ ဘာမျှ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါ။ အ
ထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ထားသောကိစ္စဖြစ်၍ ထပ်၍ စဉ်းစားလ
ည်း ဒီအဖြေပဲ ထွက်လာတော့မည်သာ...

ထိုစဉ် မေမေ့ထံမှ ဂုန်းခနဲအသံကြား၍ အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်

မိရာ-

မေမေက ရေနွေးတင်ရန်ထားသောခုံကို လက်နှင့် တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ထရပ်ကာ...

"ဖေကြီး ရှင် ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားခိုင်းမနေနဲ့ တော့၊ အလကား အပိုတွေ မိဘနဲ့ သားသမီးပဲ၊ မေတ္တာရပ်ခံဖို့ မလိုဘူး၊ မိဘဆန္ဒကို သားသမီးက လိုက်လျောရမလား မလိုက်လျောဘူးလား၊ ဒါပဲ ပြော၊ အေး မလိုက်လျောနိုင်လို့ ကိုယ့်ဆန္ဒပဲ ဦးစားပေးမယ် ဆိုရင်တော့ ကြွ... ကြွပေတော့၊ လိုရာကိုသာ ကြွပေတော့... သူ့ဘာသာသူ ပြာပုံမကလို့ မီးပုံထဲပဲ ခုန်ချ... ခုန်ချ၊ ကျုပ်က အရေးမစိုက်သေးဘူး၊ ကျုပ်မှာ သားသမီးနှစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်၊ သင်းတစ်ယောက်လျော့သွားလို့ ပူဆွေးနေမယ် မထင်နဲ့ ... ဟင်း.... ဝေးသေး'

ပြောရင်းက မိမိအနားကိုလျှောက်လာကာ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်...

"ဒီမယ် ချစ်စနိုး ငါလိုအမေဟာ ရပ်ရှင်တွေ၊ ဗွီဒီယိုတွေထဲကလို အမေ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်၊ သွေးတိုးရောဂါ ရှိတယ်ဆိုပြီး သားသမီးကို မျက်ရည်ထိုးခံပြီး ချော့မယ့်အမေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး သင်းတို့ ကို မွေးလာကတည်းက မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မွေးလာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်းတာမှန်သမျှ သားသမီးတွေအတွက်ပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ ကောင်းတာကိုလည်း ရစေချင်တယ်၊ ဒါကိုမှ ညည်းက မနာခံရင်တော့ ညည်းထိုက်နဲ့ ညည်းကံပဲ ဟင်း... မျက်နှာများ တဲ့ ကောင်မ..."

ဒေါသ အလွန်ထွက်နေသော မေမေက ပြောရင်းက စီးကရက်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူ အလွန်မြတ်နိုးသော မွေးပွဲကောဇောပေါ် ကျသွားသည် ကိုပင် သတိမထားမိဘဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။

"မျက်နှာများ တဲ့ ကောင်မတဲ့"

တစ်ခါမှ မသုံးနှုန်းဖူးသော ရင့်သီးသော စကားလုံးများ ဖြင့် မိမိနှလုံးသားကို ဆွဲခါသွားလေပြီ။

မိမိမျက်နှာများ ရအောင် ချစ်သူ အများကြီး မထားခဲ့ပါဘူး မေမေရယ်...

ဖေဖေက ကပျာကယာထ၍ မေမေ လွင့်ပစ်ခဲ့သော စီးကရက်ကြောင့် မီးခိုးငွေ့အူနေသည် ကို ဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ဖိခြေ၍ မီးငြိမ်းလိုက်၏။ ကော်ဇောမှာ လက်သည်းခွံလောက် ပေါက်သွားလေပြီ။

ဒေါသဖြစ်ခဲ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော မေမေ၏ ဒေါသငွေ့များက သူမ၏ ရင်ကို များစွာ ပူလောင်စေသည်။

မေမေသည် သူ့အလိုကိုဆန့်ကျင်ကတည်းက မိမိအား စကားလုံးဝမပြောတော့ပေ။

မိမိ၏ ဖြေရှင်းချက်ကိုလည်း လက်ခံ၍ နားမထောင်ခဲ့။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး အတင်းအဓမ္မ အကျက်ကိုင်းခြင်းလည်း မရှိခဲ့။ ချောလည်း မချော။ ခြောက်လည်း မခြောက်ခဲ့ပေ။ မိမိအား လုံးဝဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။

အဆိုးဝါးဆုံးပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားပါလျက်နှင့် တကယ်တမ်းကျတော့ စကားမပြောဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားသော မေမေ၏ တိုက်စစ်ဆင်မှုကား မမျှော်လင့်ဘဲ ပြင်းထန်ထိရောက်လွန်းသဖြင့် တွေဝေး ငေးမောသွားမိသည်။

ရွေးချယ်မှုမှာ မိမိ မှားသွားလား... နှလုံးသားနဲ့ ရော ဦးနှောက်နဲ့ ပါ အထပ်ထပ်စဉ်းစားခဲ့တာပါ။ ထပ်စဉ်းစားကြည့်လေ မှားသွားလို့ လား

....

အခန်း(၂)

မိုးစက်လေးများ တဖွဲဖွဲ ကြွေကျနေသော်လည်း ဆိတ်ဖလူးပန်းပွင့်လေးများက မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသဖြင့် မကောက်ဘဲနှင့် မနေနိုင်...

အိမ်အလုပ်တွေပြီးသွားတော့ ရေမချိုးမီ ဆန်ခါလေးဆွဲ၍ မိုးစက်များကြားမှာ ပင် ဆိတ်ဖလူးပွင့်လေးများကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ဆိတ်ငြိမ်သောရပ်ကွက်မို့ လေတဟူးဟူးနှင့် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို ရှူရှိုက်ရင်း မိမိရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရွေးဝယ်တတ်သော ဖေဖေစိတ်ကူးကလေးကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ပင်စင်ယူပြီးစဖို့ ပြင်ပအလုပ်ကိုလုပ်ရင်းက ဆိတ်ငြိမ်သော မင်္ဂလာဒုံမှာ အိမ်ဝယ်ကာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေမည်ဟူသောစိတ်ကူးနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကို စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်လိုက်သည်။

ဘဏ်ရိပ်သာ အစိုးရတိုက်ခန်းကို အပ်ပြီးမှ တိုက်အိမ်အသစ်ပေါ်မှာ လာနေသည်။ မီးကြိုးများ ရိုက်ရန် ကျန်နေသေး၍ ယာယီမီးနှင့် နေရသော်လည်း ပျော်နေမိသည်။

မိမိကတော့...

ပေခြောက်ဆယ်ပတ်လည်မြေနေရာမှ ပေနစ်ဆယ် လေးဆယ်သာ ကျယ်သော အိမ်နေရာအပြင် မြေပိုများ ရှိနေ၍ တိုက်ဝန်းနှင့်အနေကြာ သော မေမေနှင့်ဖေဖေက ပန်းပင်များကို အငမ်းမရ စိုက်ပျိုးထားကြသ ည် ။

အိမ်ဝယ်ကတည်းက ဆိတ်ဖလူးပင်နှင့် ပိတောက်ပင်က ပါပြီးသား ဖြစ်၏။ ခုတော့ မေမေစိုက်ထားသော နှင်းဆီနှင့်စံပယ်၊ ယုဇနတို့ က ပ င်ပျိုလေးသာ ရှိသေးသည် ။

ခြံနောက်ဘက်မှ အုန်းပင်နှင့် စိန်တစ်လုံးသရက်ပင်ကတော့ အဖူး အပွင့်လေးများ နှင့် အားကျစရာကောင်းလှ၏။

"ရွတ်...ရွတ်...ရွတ်..."

"အင်..."

ရုတ်တရက် အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

ရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

"မင်းသားလား..."

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကိုယ်နေ ကိုယ်ဟန် ကျစ်လျစ်သန် မာပုံရပြီး ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားကာ နေကာမျက်မှန်နှင့် မီးခိုးရောင်မိုးကာဂျာကင်ကို ဝတ်ပြီး အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အလွန်သပ်ရပ်သားနားသော ကိုလူချောကြီးကို ခေတ္တငေးကြည့်မိသည် ။

"မနေ့က ပြောင်းလာတဲ့ မိသားစုထင်တယ်"

"ဟုတ်..."

နှုတ်ခမ်းနီ ထွေးထွေးလေးကိုဖွင့်ကာ ပြုံးလိုက်စဉ် သွားစွယ်လေးများ နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသောအပြုံးများ သည် ရင်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသည်။ ။

‘ခန့်ညားချောမောလိုက်တာ’ဟု ရင်ထဲမှာ တအံ့တဩ ညည်းညူမိသည်။ ။

"ဟေ့... မိန်းမချောလေး ကိုယ်မေးတာ ကြားလား"

"ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်"

ယောင်နနလေးဖြေလိုက်သော မိမိ၏ အူကြောင်ကြောင်အမူအရာက သူ့ကို ပို၍ ပြုံးရယ်စေသည်။ ။

နေကာမျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ခြံစည်းရိုးနားကပ်လာစဉ် သံဆန်ခါကွက်ကြားမှ သူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးနှင့် ထူထဲသော မျက်ခုံးအလှတို့ က ဘာတစ်ခုမှ ချို့ယွင်းချက်မရှိသော ရှားပါးသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အလှပင် ဖြစ်သည်။ ။

"မိန်းမချောလေး မင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရှင်..."

တရှင်တည်းရှင်ရအောင် ကြောင်တောင်တောင်လေးဖြစ်အောင် ဒီလူချောကြီးက ပြုစားထားလေပြီပဲ။

"နာမည်လေး မင်းရဲ့ နာမည်... ဘာလဲ... မိန်းမချောလေးလို့ ပဲ ခေါ်ရမှာ လား....’

သူ၏ နွေးထွေးသော ရင်းနှီးသောအသံများက မိမိ၏ နဂိုဟန်များကို

အသက်သွင်းပေး လိုက်လေသည်။ ။

"ရှင်ကြီးခေါ်လိုက်တာက ကျွန်မကို ဘဝင်မြင့်စေအောင် ခေါ်လိုက်တာပဲ"

"ကိုယ်က အလှတရားနဲ့ အမှန်တရားကို မြင်တတ်တယ်၊ မကွယ်ဝှက်တတ်ဘူးလေ၊ မိုးဖွဲဖွဲလေးကျနေတဲ့ ထဲမှာ ပန်းကောက်နေတဲ့ မင်းရဲ့ ဟန်လေးက ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်ရသလိုပဲ၊ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားတာပဲ"

"အလဲ့... ကျွန်မ ခေါင်းနဲ့ မိုးနဲ့ ဆောင့်မိလို့ မိုးပြိုကျတော့မယ်ထင်တယ်"

အမှန်တကယ် ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။

ချောမောခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချီးကျူးခြင်းကို ခံရသော မိန်းကလေးအဖို့ မကြည်နူးဘဲ နေပျံ့မလား...

"အဟုတ်ပြောတာ မိုးစိုနေတဲ့ မင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ ဘာအခြယ်အသမ္မတရှိဘဲ ဝင်းမွတ်နေတာပဲ၊ ပါးချိုင့်လေးတွေက မင်းအလှကိုပိုပြီး လှုပ်ရှားသက်ဝင်စေတာပဲ၊ တကယ်ပဲကွာ ကိုယ်သာ ပန်းချီဆရာဆိုရင် မိုးဖွဲဖွဲထဲ ပန်းကောက်နေတဲ့ သမီးလေးကို ပန်းချီဆွဲမိမှာ ပဲ၊ ကဲ... မင်းရဲ့ လှပတဲ့ နာမည်ကို ပြောပြပါဦး၊ မင်းတို့ ဒီအိမ်ကို ဝယ်ပြီး ပြောင်းလာတော့ ကိုကိုတို့ နဲ့ က ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဖြစ်သွားပြီလေ..."

"ဟော... ဆွေမျိုး တော်စပ်တာ မြန်လိုက်တာ"

"မိန်းမချောလေးနဲ့ ဆွေမျိုးစပ်ရတာ မြန်လေ ကောင်းလေပဲပေါ့၊ ကဲ... နာမည်လှလှလေး ပြောလေ..."

"ဂျမ်းပုံ..."

"ဟာ... တကယ်နောက်တယ်ကွာ၊ ဒီလောက်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းမ ချောလေးမှာ အဲဒီလိုနာမည်ရှိမယ်လို့ မထင်ဘူးကွာ၊ ကဲ... ကိုယ်ကပဲ နာမည်ပြောင်းပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလေးနဲ့ လိုက်မယ့်နာမည်ကိုပေါ့"

"ဘယ်လိုလဲ..."

"ဝွမ်းနုလေးလို့ "

"ဟာသတွေ ပြောနေပါလား..."

ရှက်စနိုးနှင့် တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောမိသည်။

သို့သော် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော သူ၏ မျက်လုံးများကြောင့် မိမိအရယ်များ ရပ်တန့်သွားစေပြီး-

"ကဲပါ ပေါက်ကရနာမည်တွေ မပေးပါနဲ့ တော့၊ နာမည်ဆိုတာ ဝှက်ထားလို့ မှ မရတာ၊ ကျွန်မနာမည်က ချစ်စနိုးဖြူ... ဖေဖေက..."

"ဖေဖေက ဦးဝင်းမော်၊ မေမေက ဒေါ်စောစောဦး၊ သားကနှစ်ယောက်၊ သမီးက တစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ၊ သမီးက အခုမှ စာသင်တုန်း..."

"ဟင်း... သိရက်သားနဲ့ ..."

"ဪ... နာမည်မှ မသိတာ၊ ကဲ ချစ်စနိုးဖြူ... အင်း... နာမည်က ရှည်တယ်နော်၊ ဒီလိုခေါ်ရင် ရင့်သွားလိမ့်မယ်၊ စနိုး အင်း... ချစ်စရာလေး၊ အဲဒီလိုခေါ်တာ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မင်းလေးနဲ့ လဲ လိုက်တယ်၊ စနိုးလို့ ပဲ ခေါ်မယ်၊ ကိုကိုနာမည်က ဇော်မင်းဦး... အားလုံးက ကိုဦးလို့ ခေါ်တယ်၊ စနိုးလဲ အဲဒီလိုခေါ်လို့ ရတယ်၊ ကိုကိုလို့ လဲ ခေါ်လို့ ရတယ်"

အစ်ကိုတွေရှိတဲ့ မိန်းကလေးမို့ အခေါ်အဝေါ်အတွက် မထူးဆန်းပေ။

အစ်ကိုသူငယ်ချင်းများကိုလည်း အစ်ကိုဟု ထည့်ခေါ်နေရသည်။ ။

သို့သော် ဒီလူကြီးကျတော့ ထူးဆန်းနေသည်။ ။

"စနိုး အိမ်ထဲ ဝင်တော့လေ၊ တော်ကြာ အအေးမိလိမ့်မယ်၊ ကိုကို မြို့ထဲသွားမလို့ ၊ ဘာမှာ လိုက်မလဲ ဘာစားချင်လဲ..."

ရင်းနှီးနှေးထွေးစွာ မေးလိုက်သဖြင့် သူ့အား ချက်ချင်းခင်မင်သွားမိသည်။ ။

"ဟင့်အင်း... ရပါတယ်၊ မေမေ မနေ့ကပဲ အားလုံးစုံအောင် ဝယ်ထားပါတယ်"

" မဟုတ်ဘူး လေ ကိုယ်တို့ ခင်မင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်လေ ကိုကို ပြန်လာရင် နေ့လယ်စာ စားကြရအောင်၊ တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီ ပြန်လာမယ်၊ ကိုကိုအတွားနဲ့ ဒေါ်ကြီးတို့ ကိုပါ ခေါ်လာမယ်နော်၊ စနိုးက လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် ဖျော်ထားနှင့် ကိုကိုက မုန့်ဝယ်လာမယ် ဘယ့်နဲ့ လဲ..."

"သိပ်ကောင်းတာပဲ မုန့်ကောင်းကောင်း ဝယ်လာနော်"

ချက်ချင်းပင် အစ်ကိုနှစ်ယောက်အား နွဲ့သလို နွဲ့လိုက်မိသည်။ ။

"အိုကေ ကဲ... ကဲ အိမ်ထဲ ဝင်တော့၊ ရေချိုး သနပ်ခါးလေးလှအောင် လူးပြီး စောင့်နေနော်..."

"ဟင်း... တင်စီးလိုက်တာ"ဟု ရင်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူပြောသည့်အတိုင်း အလှပြင်ပြီး နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် မေမေနှင့် ထမင်းချက် ဒေါ်စောတို့ နှင့် တိုင်ပင်ကာ စီစဉ်လို

က်၏။

"သမီးက ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ မို့ မရောက်တာ မေမေက သိပြီးသားပါ။ ကိုဦးက အိမ်ရဲ့ အသည်းကျော်လေ။ အပျိုကြီးဒေါ်မိမိကြီး ဒေါ်မိမိလေးတို့ ရဲ့ အချစ်တော်အပြင်၊ အဘွားဒေါ်မိမိရဲ့ အသည်းနှလုံး ဆိုတော့ ပြောမနေနဲ့ တော့။ ကိုဦး လာပြီဟေ့ဆိုရင် တစ်အိမ်လုံး လှုပ်ခတ်သွားတာပဲလေ"

"ဟင်... အပျိုကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ အဘွားကြီးရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဒီလူသားဟာ ဘယ်သူသားလဲ"

"အမယ်လေး တရားသူကြီးမရယ်၊ ရှင့်လို ကျွန်မ မစဉ်းစားမိပါဘူး အေ စပ်စပ်စုစု..."

မေမေက သမီးအငယ်ဆုံးလေးမို့ ချစ်စနိုးဟု အမည်မှ ည့်ထားပြီး ငုံထားမတတ်ချစ်သူပင် ဖြစ်သည် ။ သမီးဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသောမျက်လုံးများ နှင့် ကြည့်နေတတ်သည် ။

"ကျွန်မ သိတယ် သူတို့ မောင်က မွေးတာတဲ့ ၊ မောင်က ဆုံးသွားပြီတဲ့ "

ဒေါ်စောက ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ချစ်စနိုးခေါင်းလေး လည်သွားသည် ။

"ဟင်... ဒါဆို ယောက်မကရော..."

"အဲဒီလောက်ထိ မမေးမိပါဘူး၊ သေသွားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ သူတို့ ကလည်း ဒါပဲပြောတာ၊ မောင်ရဲ့ သား၊ မောင်က ဆုံးသွားပြီလို့ ပြောတာပဲ"

"ဒါကြောင့် ဖူးဖူးမှုတ်နေတာပဲပေါ့နော်"

"ကဲ... စပ်စုမတို့ ၊ ဟိုမှာ ဆိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ လာပြီ၊ တော်ကြာ ဒီဘက် ကူးလာတော့မယ်၊ အဆင့်သင့်ပြင်ထားတော့၊ ပစ္စည်းတွေက အထိုင်မ ကျသေးဘူး၊ ဧည့်သည် ကိုခေါ်ပြီး ဧည့်ခံချင်သေးတယ်နော်"

အစဉ်အမြဲသန့်ရှင်းစွာနေတတ်သော မေမေ့အဖို့ ပစ္စည်းအထိုင်မကျ သေး၍ ရှုပ်ထွေးနေသည် ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလျက်။

"မနေ့ကတော့ လှမ်းမေးတယ်၊ ဘာလိုသေးလဲလို့ လေ ဒေါ်မိမိကြီး ထင်တယ်၊ ဟော... ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဒီဘက် ကူး လာပြီ"

အဝတ်အစားမလဲရသေးဘဲ အထုပ်ဆွဲကာလှမ်းလာသော ကိုကိုဦး ကို ကြည့်ရင်းက မိမိနှလုံးသားထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသ ည် ။

သူ့အိမ်သူ့ယာကဲ့သို့ ရဲတင်းစွာ ဝင်လာလျက်-

"ဆောရီးပဲ ချစ်စနိုးရေ၊ ဒေါ်ကြီးက ဆူနေတယ်၊ အလုပ်ပေးရမပျဲမ လားလို့ ၊ မဖျော်ရသေးရင် မဖျော်နဲ့ နော်၊ ကိုကိုတို့ ကပဲ လာလုပ်ပေးမ ယ်"

"လုပ်ပြီးပါပြီ အဆင်သင့်ပါပဲ"

"အန်တီရေ သားက အလိုက်မသိဘဲ ချစ်စနိုးကို စချင်လို့ ပြောလိုက် တာ၊ အလုပ်ပိုသွားလားဟင်၊ အန်တီကြီးက ပစ္စည်းအထိုင်မကျသေးဘဲ စီစဉ်ရမလားလို့ ဆူနေတယ်"

"ရပါတယ် သားရယ်၊ ကော်ဖီဖျော်တာလောက်တော့ အပန်းမကြီးပါ ဘူး၊ နေ့လယ်မှာ အန်တီတို့ က ဖျော်သောက်နေကျပါ၊ အိမ်မှာ ရှုပ်ပွနေ လို့ ဘွားဘွားတို့ ကိုဖိတ်ဖို့ မစီစဉ်ရသေးတာပါ"

"သား ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ အန်တီ"

"ပြီးပါပြီကွယ် ဘွားဘွားတို့ သာ ကြွခဲ့ပါလို့ ၊ ကဲ... သမီး သွားခေါ်လို က်ပါကွယ်"

စကားအပေးအယူနှင့် အဆင်ပြေနေသော မေမေနှင့်ကိုဦးတို့ ကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ မိမိကိုပါ သွားကြိုခိုင်းတော့ ၏။

"ရတယ် စနိုး မလိုက်လာနဲ့ တော့၊ ကိုကို ခေါ်လာခဲ့မယ် အားမနာပါ နဲ့ ..."

တက်ကြွ ဖျတ်လတ်လွန်းသော ထိုယောက်ျား၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာ မေမေ၏ မျက်လုံးများ တလဲ့လဲ့တောက်ပနေသည် ကို သတိထားမိလိုက်၏။

အကယ်၍ သူ့မှာ သာ ရည်ရွယ်ထားသူ မရှိလျှင် မေမေ စဉ်းစားရွေးချယ်ပေးမည့် ရွှေသမက် ငွေသမက်အဖြစ် နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ထား၍ ရွေးချယ်ရန် စိတ်ကူးယဉ်နေပြီလား။

အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်ခြားစီ သားနှစ်ယောက်မွေးပြီးမှ ကလေးထပ်မရဘဲ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်မှ သမီးလေးမွေးတာကြောင့် မိဘနှစ်ပါးမှာ အလွန်မြတ်နိုးလျက် ရှိသည် ။

ထို့ကြောင့် သမီးငယ်လေးအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်။ မကြာမီ ပညာစုံတော့မည်ဆိုတော့ ကြင်ဖက်ကိုလည်း ရွေးချယ်ပေးရတော့မည်။

ခုလောလောဆယ်တော့ ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညား၍ ယောက်ျားပီသသော စကားပြောယဉ်ကျေးသော သူဌေးမကြီး၏ အချစ်တော် မြေးကို အိမ်လာဆောက်စဉ်ကတည်းက ဒေါ်စောစောဦးမှာ မျက်စိကျနေမိသည်

ထို့ကြောင့် သမီးငယ်နှင့် မြေးလက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်တွင်းဝင်လာသော သူဌေးမကြီးကို ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုလိုက်သည် ။

"ကြွပါ အန်တီကြီး၊ ကျွန်မ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့ အန်တီကြီးဆီကို မလာဖြစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်"

အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာနှင့် ဆီးကြိုကာ တွဲခေါ် လာလေသည် ။

"ရပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ က မေးရမှာ ပါ၊ ဒါကြောင့် သားကို အရင်လွှတ်ပြီး အခြေအနေကြည့်ခိုင်းတာ၊ အားမနာပါနဲ့ ပြောင်းလာခါ စ မှာ ဘာလိုအပ်သလဲလို့ လာကြည့်ရင်း ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါ့ သမီးရယ်"

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာ ကော်ဖီဝိုင်းလေးမှာ မထင်မှတ်ဘဲ စိုပြည်သွား တော့သည် ။

အခန်း(၃)

"စနိုးလေး ပန်းကောက်နေသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဦး ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဟင့်အင်း ဒီနေ့ ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိပါဘူး၊ စနိုးနဲ့ လာစကားပြော
မလို့ လာမယ်နော်"

ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသည် ။ သို့ရာတွင် ယောက်ျားလေးအပေါင်းအ
သင်း မိတ်ဆွေထားတတ်သော အစ်ကိုများ ရှိသော ချစ်စနိုးအဖို့ ကိုဇော်
မင်းဦးအပေါ်မှာ ရင်မခုန်ဘဲ ပုံမှန်စကားပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်
၏။

ဇော်မင်းဦးက သူတို့ ခြံဘက်သို့ ကူးလာ၍ ချစ်စနိုးက ခြံတံခါးကို ဖွ
င့်ပေးလိုက်သည် ။

ဘောင်းဘီမတိုမရှည်နှင့် စွပ်ကျယ်အဖြူလက်ပြတ်ဝတ်ကာ အိမ်နေ
ရင်းကပိုကရို မြင်ရသော်လည်း ဖြူသောအသားနှင့် လက်မောင်းကြွက်
သားများ ၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးများက သေးသွယ်သော ချစ်စနိုးအဖို့ ရင်ခု
န်ချင်စရာ၊ အားကိုးချင်စရာ ကောင်းလှသည် ။

"ကျောင်းပိတ်နေတော့ စနိုး ပျင်းနေသလား"

"ဟင့်အင်း ပျင်းချိန်တောင် မရပါဘူး ကိုဦးရာ၊ အိမ်သစ်ဆိုတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သိမ်းလိုက်ရတာ မပြီးနိုင်ဘူး၊ ဒါတောင် ဖေဖေက မီးဖို၊ ရေချိုးခန်း၊ ကြွေပြားကပ်မယ်၊ နံရံကို ဆေးသုတ်မယ်၊ မီးကြိုးရိုက်မယ် ဆိုလို့ ပစ္စည်းအကြီးတွေကို နေရာမချထားရဲသေးဘူး"

"ဪ... အန်ကယ်က အလုပ်များ နေလို့ လား"

"အင်းလေ ပင်စင်ယူပြီးပေမဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတော့ အလုပ်တွေကို လေ့လာရင်း စိစစ်ရင်းနဲ့ အလုပ်က ပိုနေတော့ အိမ်ကိစ္စကို မလှည့်နိုင်ဘူးပေါ့"

"စနိုးစိတ်ရှုပ်ရင် ကိုဦးတို့ အိမ်ဘက် ကူးလာခဲ့ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခုတော့ ပန်းလေးတွေကို ကောက်ရင်း သီရင်းနဲ့ စိတ်ရှုပ်တာတွေ ပြေသွားတယ်လေ"

ကိုဦးကပါ ပန်းလေးများကို ဝိုင်းကောက်ပေးရင်းက ဆန်ခါလေးထဲ အတူတူထည့်ကာ ချစ်စနိုး၏ မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်လျက်...

"စနိုးမျက်နှာလေးက သိပ်အေးချမ်းတာပဲ၊ နာမည်နဲ့ လိုက်တယ်၊ ကိုကို မနက်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးရင် စနိုးကိုတွေ့လိုက်တဲ့ အခါ အမောပြေသွားတာပဲ"

"အပြောကောင်းတယ်နော်"

"တကယ်ပါ ကလေးရယ်... အေးချမ်းသာယာတဲ့ နံနက်ခင်းမှာ စနိုးလေးကို တွေ့လိုက်ရတာ သိပ်ကျက်သရေရှိပြီး ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ"

ရှက်စနိုးပြီးကာ ငဲ့၍ ပန်းပွင့်လေးများကို ကောက်ယူလိုက်၏။

"အေးချမ်းသောအလှ"ဟူ၍ သူငယ်ချင်းများက မကြာခဏ ပြောဖူးကြသည်။ မိမိအား ပိုးပန်းနေကြသော ယောက်ျားလေးများက လည်း ပြောဖူးကြသည်။

မထူးဆန်းသောစကားဖြစ်သော်လည်း ကိုလူချောကြီး ပြောတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနွေးလျက်...

"စနိုး ဒီနှစ်မှ ကျောင်းပြီးမှာ နော်..."

"ဟုတ်ကဲ့ ပထမစာသင်နှစ်ဝက်တော့ ဖြေပြီးသွားပြီ၊ ဒုတိယစာသင် နှစ်ဝက်ဖြေဖို့ ပဲ လိုတော့တာပေါ့၊ ကိုဦးရော ဘွဲ့ရတာ ကြာပြီလား"

"အင်း... ငါးနှစ် ရှိပြီ"

"ဒါဆို အခု အလုပ်လုပ်နေတာလား"

"အလုပ်လား... အင်း... အမည်တပ်ရခက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်း တော့ ပွဲရုံတွေမှာ ငွေသိမ်း လုပ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ကအပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကို အပ်ရတယ်လေ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့ရတဲ့ ဒရိုင်ဘာပေါ့"

"အမယ် အလုပ်က သိပ်များ တာပဲနော်"

"အပျိုကြီးတွေ ဂဏီဂဏောင်များ လို့ ဒရိုင်ဘာက မခံနိုင်ဘူး၊ ထွက်ပြေးကြတာ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ပဲ တာဝန်ယူရတာပေါ့၊ ကဲ... စနိုး အပ်ချည်နဲ့ အပ် သွားယူ၊ ပန်းတွေအများကြီးပဲ ကိုဦးဝိုင်းသီပေးမယ်နော်"

"ဟုတ်..."

ချစ်စနိုး အိမ်ထဲ ဝင်လာသော ဒေါ်ဖောနှင့် မေမေတို့ ၏ အရိပ်ကို

တွေ့လိုက်ရသည် ။ မေမေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသော်လည်း ဒေါ်ဖောက် ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ခိုးလုမိသည့် မလုံမလဲ အမူအရာနှင့် မီးဖိုဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည် ။

ရှက်ပြုံးနှင့် မိမိအိပ်ခန်းထဲ အပ်ချည်ဘူးယူကာ ပြန်ထွက်လာသည် ။

အိမ်သားများကို မျက်နှာပူတာလည်း ပါသည် ။ ကိုဦးအနားမှာ ကြာကြာနေချင်တာလည်း ပါသည် ။

ထို့နောက်... ကိုဦးနှင့်အတူ အပ်ချည်ကြိုးညီညီဖြတ်၍ ပန်းပြိုင်သီကြသည် ။

နောက်နေ့များ တွင် နံနက်တိုင်း ပန်းသီပြိုင်ပွဲလေး ဖြစ်သွားသည် ။ ကိုဦးက ညစ်ပတ်ပြီး ပန်းခိုးကာ အနိုင်ယူသည် လည်း ရှိသည် ။ အလျော့ပေးသည် လည်း ရှိသည် ။

"တစ်ယောက် ဆယ့်ငါးပွင့်ချင်းအတူတူ ကိုဦးက ပိုမြန်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ကိုဦးအကုံးက ပိုရှည်သလိုပဲ"

"အမယ် ဒီနားမှာ ကြဲနေတာနော် ပြ... ပြ... ကိုဦးရေပေးတာ မှားနေလား"

"မမှားပါဘူး သေသေချာချာ ရေတာပါ"

"မရဘူး နောက်နေ့ကျရင် စနိုးရေမယ်၊ ကိုဦး ညစ်တယ်"

"ဟ... အိုးစွပ်ခွက်စွပ်ပါလား"

"ဒါဆို ကိုဦးပန်းကုံးကို ပြလေ"

လက်လှမ်းသော်လည်း မပေးဘဲ နောက်ကို လက်ဖွက်ထားကာ...

"ဒီပြိုင်ပွဲက ကိုယ်နိုင်တာပဲ၊ နောက်ပွဲမှ စနိုးဘာသာ ရေလေ... နော်"

... ကဲ... နိုင်တဲ့ လူကို ဘာဆုချမလဲ ပြော..."

"မုန့်ကျွေးမယ်"

"ကိုယ်က ကလေးမှ မဟုတ်တာ"

စူးစူးကြည့်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေတဲ့ ကိုဦးအမူအရာကြောင့် ရင်တွေ ဗရမ်းဗတာခုန်လိုက်တာ။ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ပင်။

"မသိဘူး ကိုဦး ပြော..."

"ကဲ... ဒါဆို ကိုဦးမတောင်းသေးဘူး မှတ်ထားမယ်နော်၊ အကြွေးစာရင်း ဖွင့်လိုက်ပြီ၊ နောက်မှ အတိုးရော အရင်းရော ဆပ်ရမယ်"

"အမလေး ကြောက်စရာကြီး ခုကတည်းက ဆပ်ပါ့မယ်ပြော..."

"အနည်းငယ်ပါကွာ စနိုးကလဲ၊ ကဲ... ကိုကို သွားတော့မယ်နော်၊ ပြန်လာရင် စနိုးလေးအတွက် မုန့်ဝယ်လာမယ်၊ ရှေ့... ပန်လေ... ပန်း..."

အစ်ကိုကြီးက ညီမငယ်အား နှစ်သိမ့်သလို ချစ်စနိုးမှာ ရင်ဖိုရမလား ။ ကြည်နူးရမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တဲ့ သူ သိထားတဲ့ ပန်းလေးကို ချစ်စနိုး ပန်လိုက်၏။

ညနေ သူပြန်လာချိန်မှာ တော့ ပန်းလေးညှိုးသွားလေပြီ။ အညှိုးမြန်တဲ့ ပန်းလေးဖို့ ပန်သူမဲ့လှ၏။

ဒါပေမဲ့ ကိုဦးနဲ့ အတူတူ ကောက်ထားသောပန်း...

ကိုဦးသီပေးတဲ့ ပန်းလေးမို့ ညှိုးသွားသော်လည်း လွှင့်မပစ်ရက်ဘဲ အိတ်ကလေးထဲမှာ စုသိမ်းထားမိသည် ။

ကိုဦးကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီလား...

ဟင့်အင်း... မပြောတတ်သေးဘူး....

ရင်ခုန်နွေးထွေးနေတာတော့ အမှန်ပဲ...

"ကောင်မလေး ဘာမျှော်နေတာလဲ"

"အယ်... လန့်လိုက်တာ ဒေါ်ကြီးဖောက်လဲ..."

"ဟင်း... လှတာမက်ရင် ညစာခက်မယ်နော် ကောင်မလေး၊ လှတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ချစ်ရင် ရင်မောပြီး မျှော်နေရလိမ့်မယ်"

"ဟင်း... ဒေါ်ကြီးဖောက်လဲ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"နောက်ဆို ဘာညာဘာညာပေါ့..."

"ဟာ... ဒေါ်ကြီးဖောက်လဲ..."

ရှက်ရှက်နှင့် ငြင်းဆန်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ သိမ့်သိမ့်လေး ကြည်နူးသွားတော့သည်။ ။

ဒေါ်ဖောက်ကြီးက သက်ပြင်းလေး ခိုးချရင်းက...

"ကလေးရယ် ဒေါ်ကြီးဖောက်အတွေ့အကြံအရဆိုရင် ရုပ်ချောတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ခြေမငြိမ်တတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေ သိပ်စိတ်ပူတယ်ရတယ်ကွယ့်၊ ကောင်ကလေးက မင်းသားလေးလိုပဲ သိပ်ချောတာနော်၊ အင်းကလေးလဲ ချောတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးချောတာက ပိုပြီး စိတ်မောနေရတယ်"

"ဒေါ်ဖောက် အလကားတွေးပူနေတာနော်၊ ကလေးတွေက ရိုးရိုးခင်တာပါ၊ သမီးက အဖော်မဲ့နေလို့ အစ်ကိုတွေနဲ့ ခင်နေကျဆိုတော့ အစ်ကိုလိုကပ်တာနော်၊ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ သူ့မှာ လဲ ရည်ရွယ်သူ ရှိမှာ ပေါ့"

ဒေါ်စောစောဦး ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေသော ချစ်စနိုးရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။

"မေမေ ပြောတာ ဟုတ်နိုင်တယ်"

သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားလိုက်တော့မယ်။ ဒါဆို
ဘာမှ ပူပင်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။

အခန်း(၄)

"ဟင်း... ဇော်မင်းဦးရဲ့ အိမ်နားမှာ ရောက်လာရင်တော့ ချစ်စနိုးကို သတိထားတော့ မေမေ"

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သားငယ်ရဲ့ "

အငယ်ကောင်မိသားစု လာလည်တော့လည်း ဇော်မင်းဦးတို့ မိသားစု အကြောင်း စကားစပ်ပြီးပြောတော့ အငယ်ကောင်က အလန့်တကြား ဟန့်တားလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်ရမလဲ မေမေရာ၊ သားထက် တစ်တန်းငယ်ပေမဲ့ သူ့သတင်း က အတန်းကြီးအထိ မွေးနေတာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ အတန်းတူမိန်းကလေးတွေ နဲ့ ပါ ရှုပ်ရုံမကဘူး၊ သားတို့လို အတန်းကြီးသမားတွေနဲ့ ပါ လိုက်ရှုပ်နေ တာ၊ ကံကောင်းလို့ ခေါင်းမကွဲတာပေါ့"

"ခုတော့ ကျောင်းကလဲ ပြီး၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲလဲ ရောက်နေတော့ ခြေငြိမ်သွားပြီ ထင်ပါတယ်"

မိခင်က ဖေးဖေးမမလေး ပြောလိုက်ရင်းက ဇော်မင်းဦးဘက်မှ ကာ ကွယ်ပေးလိုက်သည် ။

"အမယ်လေး မထင်နဲ့ မေမေရေ၊ ကျောင်းမှာ သူ့ကို ခဏခဏ တွေ့

နေရတယ်၊ အတွဲက မထပ်ရဘူးနော်၊ ဆရာမတွေပါ မချန်ဘူး"

တက္ကသိုလ်မှ ဆရာမဖြစ်သော ချွေးမကပါ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟော့တော် မျက်နှာများ လိုက်တာ"

မိခင်က အလန့်တကြားဖြစ်ကာ သမီးအတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ။
သို့ရာတွင် သူ့အဘွားပြောထားသောစကားကို အမှတ်ရကာ သက်ပြင်း
တိုးတိုးချရင်းက...

"သူ့အဘွားကတော့ ပြောပါတယ်၊ အိမ်ထောင်မပြုခင်မှာ လွတ်လပ်
စွာရွေးချယ်ပြီး တွဲသွားလာနိုင်တယ်၊ လေ့လာနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်
ထောင်ကျသွားရင်တော့ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပဲ ကြိုက်တယ်"

လူကြီးသူမစကားကို တစ်သဝေမတိမ်းနားထောင်တတ်သော ဇော်မ
င်းဦးကို ဒေါ်စောစောဦး ယုံကြည်မိသည်။ ။ ထို့အပြင် ဒေါ်မိမိလေးက သူ
မအား စကားဦးသန်းထားသဖြင့် ယုံကြည်ရမလိုလို။

"အခုတလော သားက အိမ်မြဲနေပြီ၊ သူနဲ့ တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေး
တွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြတ်နေတယ်၊ အတွဲများ လွန်းလို့ သတိပေး
နေတာကို အရေးမလုပ်ဘူးလေ၊ အပျော်ပါပဲ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေး
ဘူးဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေလာတာ၊ အခု ဘဝကို
လေးလေးနက်နက်ထား လာပြီ ထင်တယ်၊ သူ့ဘဝမှာ သိပ်ချစ်ပြီး အိမ်ရှင်
မကောင်းဖြစ်မယ့် မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်သင့်ပြီဆိုတဲ့ စကား ပြော
လာပြီလေ"

ထိုစကားမျိုးကို မိမိ၏ သမီးလေး ချစ်စနိုးရောက်လာမှ
ပြောကြောင်းကို သူတို့ တစ်အိမ်သားလုံးအသိပင် ဖြစ်သည်။ ။

မနက်မိုးလင်းလို့ ချစ်စနိုးက ခြံထဲမှာ ပန်းကောက်တာနဲ့ သူက အ

နားရောက်လာသည်။ ။

တစ်ခါတလေ ချစ်စနိုးမအားလပ်၍ ခြံထဲဆင်းပြီး ပန်းမကောက်နိုင်
လျှင် အိမ်ထဲရောက် လာပြီး ချစ်စနိုးကို လာခေါ်တတ်သည်။ ။

အပြင်မှ ပြန်လာလျှင် ချစ်စနိုးအတွက် စားစရာလေးတစ်ခုခု ဝယ်
လာတတ်၏။

မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ ချစ်စနိုးကိုပင် လှမ်းကြည့်ကာ ရှာဖွေတတ်သ
ည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ အပြင်မထွက်ဘဲ သူတို့ အိမ်မှ အဖော်ကောင်မလေး
မိရွှေကို အခေါ်ခိုင်းပြီး အသုပ်တစ်ခုခု လုပ်စားကြ၏။

အဘွားနှင့်ကြီးဒေါ်နှစ်ယောက်ကလည်း ချစ်စနိုးကိုဆိုလျှင် အရင်း
အခြာတူမလိုပင် ဦးစားပေးပြီး ချစ်ခင်ကြ၏။

တစ်လနီးပါးလောက် အကဲခတ်ပြီး နေလာတာမို့ အဲဒီအိမ်နဲ့ အပြော
င်းအလွဲ၊ စကားအသွားအလာများကို ရိပ်မိပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ သားပေး
သမီးယူကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ ။

သမီးလေးကရော သမီးလေးချစ်စနိုးကလည်း အစ်ကိုတွေကို ချွဲနဲ့သ
လို ချွဲနဲ့ပြီး စိတ်ကလေးလှုပ်ခတ်လာတာကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေပဲ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့က
ကလေးမို့ စိတ်ချရပါတယ်လေ။

အငယ်ကောင်ကသာ စိတ်မချနဲ့ လို့ အပြစ်တင်ပြီးပြောနေတာ။ သုံး
နှစ်အရွယ်နဲ့ ငါးနှစ်အရွယ် သားနှစ်ယောက်က ဟိုဘက်အိမ်ရောက်ပြီး
ခြံထဲက ဒန်းလေးပေါ်မှာ ဆော့နေလိုက်တာ ကျွမ်းပြန်လို့ချစ်စနိုးနဲ့
ကိုဦးက ကလေးတွေနဲ့ ရောဆော့လို့ ပဲ...

နောက်တော့ အငယ်ကောင်ရဲ့ မိန်းမ ဆရာမက ကလေးတွေကို ခေါ်

ရင်းနဲ့ ကိုဦးနဲ့ လေပေးဖြောင့်ပြီး စကားတွေ ဖောင်နေလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ အငယ်ကောင်ရဲ့ ကား တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်နေတာကို ကိုဦးရဲ့ ဗလအစွမ်းနဲ့ ဝင်ကလိပေးလို့ အဆင်ပြေသွားတာကို ဒေါ်စောစောဦး သဘောကျရင်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး အမှတ်တွေ ပေးလိုက်သည်။ ။

"မမငယ် တစ်ပတ်တစ်ခါ လာလည်ပါဗျာ၊ ဒီမှာ က ခြံကျယ်တော့ ဆော့လို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်တွေ သဘောကျတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့က ကလေးတွေနဲ့ ဝေးနေတော့ ကလေးလာရင် ပျော်တယ်၊ ဘွားဘွားလဲ အသက်ရှည်ပြီး စိတ်ကြည်နူးရတာပေါ့။"

"အမလေး ဒီငှက်တွေက လာမှာ စိတ်ချ၊ ဒီကိုလာဖို့ ပူဆာနေတာ၊ နောက်ဆိုရင် ပိုပြီးပူဆာတော့မှာပဲ။"

ခွဲတတ်သော မြေးနှစ်ယောက်က အပျိုကြီးနှစ်ဦးနှင့် အဘွားကြီးပေါ်မှာ တီတီတာတာ ချွဲနဲ့ခဲ့သည် မို့ အားလုံး လွမ်း၍ ကျန်ခဲ့ပြီး နောက်အပတ် ဆက်ဆက်လာရန် ဖိတ်ခေါ်၍ မဆုံးတော့ပေ။

အရှိန်မသေသေးသဖြင့် ညအချိန်ထိ ချစ်စနိုးနှင့် ကိုဦးတို့ ကြက်တောင်ရိုက်ရင်း ခုနှစ်နာရီကျော်မှ ချွေးသံ တရွဲ့ရွဲ့နှင့် နားကြတော့သည်။ ။

"သိပ်ကစားလို့ ကောင်းတာပဲ အညောင်းကို ပြေသွားတာပဲ၊ စနိုးနဲ့ ကိုဦးနဲ့ ဒီလို နေ့တိုင်းကြက်တောင်ရိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး ကျန်းမာရေး ကောင်းမှာပဲနော်။"

"အမယ် ကိုဦးက အချိန်ရလို့ လား။"

"ရတာပေါ့ ကျန်းမာရေးအတွက် သက်သက်အချိန်ပေးရမှာပဲ။"

"သိပါဘူး အတွဲတွေနဲ့ အချိန်ပေးနေရတာ အားလပ်ချိန်ရော ရှိရဲ့ လားလို့ "

"ကောင်မလေး ဒါ စ,စရာလား"

ချစ်စနိုး၏ ခေါင်းကို ထုရန် လက်ရွယ်လိုက်သည် ကို ချစ်စနိုးက ရှောင်တိမ်းကာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

"ကျန်းမာရေးလှုပ်ရှားမှုက အရေးကြီးပါတယ်ကွာ၊ အခု ကိုယ်က နှလုံးသားလှုပ်ရှားမှုကို ရပ်တန့်ထားလိုက်ပြီး အလှအပတွေကိုမြင်လို့ ရင်ခုန်တယ်၊ ရင်ခုန်လို့ ချစ်တယ်လို့ ထင်တာတွေဟာ သေချာဆန်းစစ်ကြည့်ရင် အလကားပါပဲ"

"အမယ် သိပ်လိမ္မာနေပါလား"

"ကိုယ် လိမ္မာနေတာ စနိုးလေးကြောင့်"

"အလိုလေး... ကျွန်မက ကိုဦးကို တစ်ခါမှ မဆုံးမဖူးပါလား စွပ်စွပ်စွဲစွဲ"

အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို ရှုန်းလက်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်ကာ-

"ချစ်စနိုးလေးရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို အတုခိုးလိုက်တာလေ"

"ဟင် အရောင်ပေါ် အဖြူဖုံးတာ လွယ်ပါတယ် ကိုဦးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့..."

ပြောမယ်လုပ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် အားနာပြီး မပြောတော့ဘဲ စကားလွှဲလိုက်၏။

"ကဲ ချွေးနဲ့ အအေးမိတော့မယ် သွားစို့နော်"

"စကားကိုဆုံးအောင် ပြောသွားလေ၊ တော်ကြာ အိပ်မက်လှလှ မမ

က်ဘဲ နေဦးမယ်"

"ဟင့်အင်း စနိုးတော့ အိပ်မက် မမက်ချင်ပါဘူး ကိုဦးရယ်၊ အိပ်မက် ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ အိပ်ရာက နီးလာရင် ပျောက်သွားတာပဲ နော်"

"အမှန်တရားပဲ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ရ င် အိပ်မက်လှလှထဲမှာ နစ်မျောသွားတဲ့ အခါ လူရဲ့ စိတ်ရော ကျန်းမာ ရေးပါ တိုးတက်ကောင်းမွန်နိုင်တယ်လေ"

"ကိုဦးက စကားသိပ်တတ်တာပဲ၊ ကဲ... ကျွန်မ အရှုံးပေးပါပြီ ဝတ်နီ က်... အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ"

"မသွားနဲ့ ဦးလေ ခုနစကားလေး ဆက်သွားပါဦး"

လက်မြန်သော ဇော်မင်းဦးက ချစ်စနိုးလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် အလန့်တကြားနှင့် အိမ်ဘက်ဆီကို မျက်လုံးလေးစွေကြည့်မိသည်။ ။

ဇာလိုက်ကာပါးလေး လှုတ်ခတ်ကာ ဖေဖေ၏ အရိပ်ကို တွေ့ရသော အခါ ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်သွားမိသည်။ ။

"ကဲ... ပြော... ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ"

ပိုင်နိုင်ရဲတင်းစွာ ဆွဲထားသောလက်ကို အတင်းရုန်း၍ ...

"ပြောမယ် လွတ်...."

လွတ်လိုက်သောအခါ ချစ်စနိုးက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

"ကြားထဲမှာ အိပ်မက်အကြောင်း ရှုပ်သွားတာနဲ့ ပြောမယ့်စကား မေ့ သွားပြီ၊ နေဦး နောက် ပေါ်လာတဲ့ အခါမှ ပြောတော့မယ်နော် ဝတ်နီက် ..."

လှစ်ခနဲပြေးသွားသော သမင်ပျိုမလေးသည် သူ၏ နှလုံးသားကို
ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် မညီမညာနှင့် ရင်ခုန်သံတိုးမြှင့်၍ သွားလေပြီ။
"သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်စနိုးဖြူလေးပဲ"
